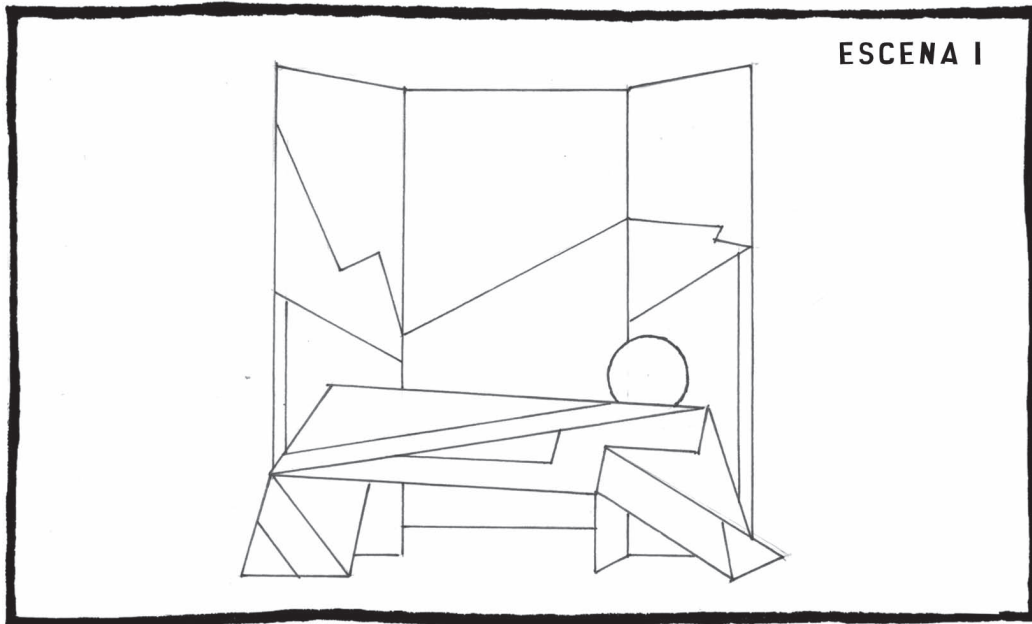

EL SOMNI DE L'ESPANTAOCELLS

**TEXT DRAMÀTIC I
COMPOSICIÓ GRÀFICA DE LES ESCENES**

**JOAN-ANDREU VALLVÉ
CENTRE DE TITELLES DE LLEIDA**

ESCENA I

ESCENA I

En entrar el públic, la taula escenogràfica està plantada en escena i suaument il·luminada. Al seu damunt hi ha el disc solar, de fusta, que serveix de contrapunt compositiu. L'espectacle s'inicia amb un breu fragment musical que dona entrada a les dues titellaires. Tema: Toia. Versió juganera.

TITELLAIRE 1: *(Entra per l'esquerra.)* Ui... quina colla de nens i nenes que veig aquí al teatre.

TITELLAIRE 2: *(Entra per la dreta.)* Han vingut tots per conèixer de prop una bonica història. *(Agafa el disc solar i el penja a l'esquerra del paravent de fons.)*

TITELLAIRE 1: La història d'un espantaocells.

TITELLAIRE 2: I una nena: la Toia. *(Surt.)*

TITELLAIRE 1: Sí, la Toia. *(Surt.)*

TITELLAIRE 2: *(Entra amb l'arbre.)* La Toia viu amb els seus pares, en una casa al mig del camp. *(El situa a lloc i surt.)*

TITELLAIRE 2: *(Entrant amb el matoll gros.)* Una casa de pagès amb gallines, oques, porquets... *(El situa i marxa.)*

TITELLAIRE 1: *(Entrant amb el matoll petit.)* Cada tarda, si fa bon temps, la Toia surt a fer un tomb *(el situa i ella passa al centre de l'escena, rere la taula)* i corrent i saltant, s'arriba fins aquí, al roure dels pardals.

Se sent el piular d'ocells. La titellaire 2 entra per l'esquerra, fent voleiar un parell d'ocells.

TITELLAIRE 1: *(Mirant-los complaguda.) Els pardals...!*

Després de fer uns tombs i picotejar el terra, els ocells s'enlairen cap al niu i s'hi instal·len. El piular d'ocells acaba.

TITELLAIRE 1: *A la Toia li agrada venir-hi a berenar, a jugar amb els ocells, a collir móres i maduixes...*

Sona la melodia de la cançó de la Toia. Versió juganera.

OFF TOIA: *(Toral·leiant el primer vers de la cançó.)*
La, la, la...

La melodia segueix de fons.

TITELLAIRE 1: *Teniu...! Em sembla que ja la sento arribar.*

Entra la Toia amb un farcellet, saltironant i xiulant la melodia de la cançó.

TOIA: *(Acabant de taral·lejar els dos darrers versos de la cançó.)* La, la, la...

La música acaba amb un breu final i enllaça amb un nou piular d'ocells. La titellaire 1 ha fet sortir els ocells del niu. Ara volen al voltant de la Toia.

TOIA: *Hola, ocellets! Ja torno a ser aquí.*

Els ocells juguen amb ella.

TOIA: *Ei, ei...! (Riu.) Que em despentineu! Ai...! (Riu.) Prou, prou... Em feu pessigolles.*

Els ocells no paren. Ella es deixa fer i tot i rodar per terra.

TOIA: *Sí, sí, ja ho sé; voleu molletes de pa, oi? Aquí en teniu. Són les que m'han sobrat del berenar. (Riu.) Us les he guardat! Teniu! (Pren el farcellet, l'estén a terra i després contempla com els ocells es mengen les molles.)*

Els ocells s'aboquen a menjar.

TOIA: *Renoi, quina gana! (Riu.) No us les mengeu totes ara, que us faran mal de panxa! Que no em sentiu? (La Toia recull el mocador i el porta cap al peu de l'arbre.) Mireu, us les deixo aquí, per després. Entesos?*

Els ocells encara proven de seguir picant.

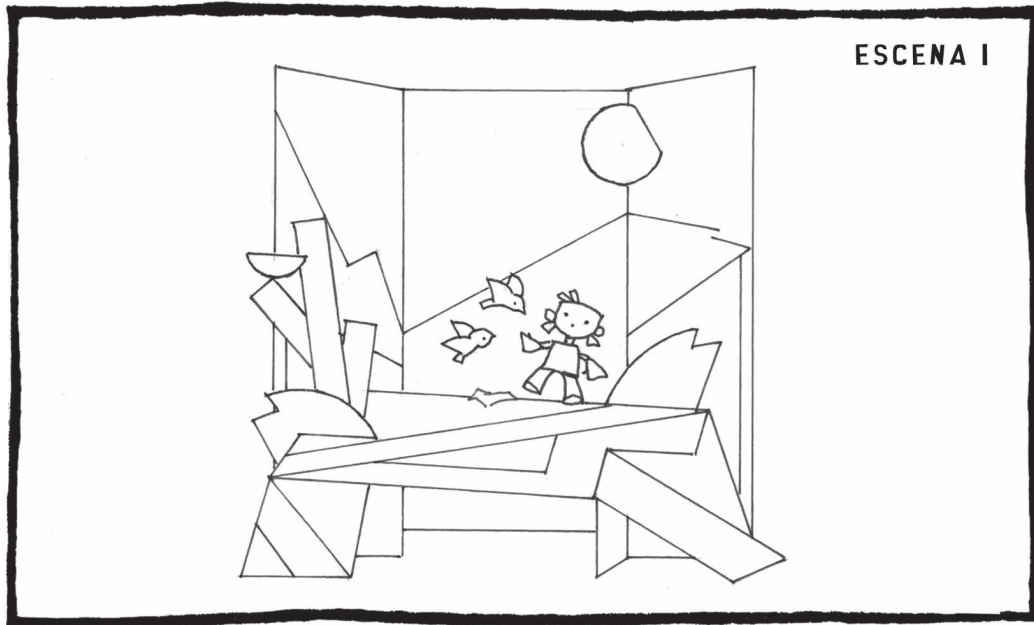
TOIA: *Per després. Per després!*

Els ocells opten per donar un tomb i tornar al niu. El piular d'ocells acaba.

TOIA: *(Mira al peu de l'arbre.)* Ep! Què és això d'aquí? *(Estira una mica.)* Eh? Un drap brut? Vaja! El llançaré a les escombraries. *(Comença a estirar-lo.)* Uf...! Renoi, està ben enganxat! *(Segueix.)* Uf...! Uf...! Aaara...!

En estirar, apareix el cos de l'Espantaocells que li cau a sobre.

TOIA: *Aaai...! Aix, uix... quin fàstic! Què és això! (Surt de sota i s'espolsa.)* Oh...! *(Tus i després se'l mira.)* Draps, fusta, palla...? *(El planta dret i fa com si el clavés a terra. Després,*

se'l torna a mirar.) Que estrany, oi? Calla, que em sembla que allà n'hi ha un tros més. *(Treu el cap de l'Espantaocells, el planta dalt del tronc de l'arbre i se'l mira.)* Òndia! Uns ulls, un nas, una boca... Potser és el cap d'un ninot? A veure...? *(Munta el cap al cos de l'Espantaocells.)* Ei...! Guaita'l...! *(Riu.)* Un ninot de cap a peus. I quina pinta que fa...! *(Riu.) (Al ninot.)* Es pot saber d'on has sortit, tu? Sí, a tu t'ho dic, ninot de palla! *(Al públic.)* Ni cas, com si sentís ploure! *(S'avança cap al públic per la rampa.)* Ei...! És d'algú aquest ninot...?

Els ocells que eren al niu alcen el vol i fent xiscles, marxen esperitats travessant l'escena. Se n'escolta el batec d'ales que s'allunya tot seguit.

TOIA: Eh? I a vosaltres què us passa, ara? Per què marxeu tan espantats...? Tampoc no és tan lleig, aquest ninot! *(Se'l mira.)* Té...! Ara ho entenc! *(Al ninot.)* Tu no ets un ninot de fira, oi? Tu no ets un ninot de carnestoltes, no...! Tu ets...un espantaocells? *(Al públic.)* És clar, és un espantaocells!

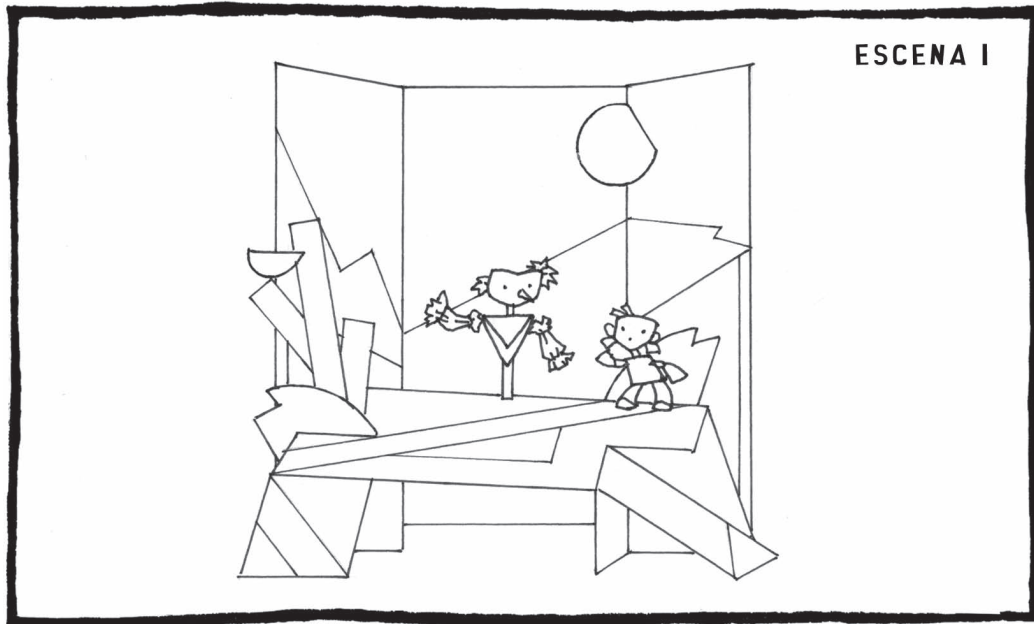
ESPANTAOCELLS: *(Com veient-se descobert.)* Sí...! Per desgràcia!

TOIA: Per desgràcia?

ESPANTAOCELLS: Sóc un espantaocells...!

TOIA: Qui ho ha dit això? *(Mira a un i altre costat.)* Qui ha parlat? Ets tu, qui parla?

ESPANTAOCELLS: No m'agrada gens espantar

ESCENA I

ocells! No m'agrada espantar ningú...! No!
No vull ser un espantaocells tota la meua
vida!

Toia: *(Del tot sorpresa i assenyalant l'Espantaocells.)* Parla! Parla....! Que no ho veieu? Està viu...!

ESPANTAOCELLS: Però, no hi puc fer res, jo; m'han fet així. No he pogut pas triar!

Toia: Oh, ho sento, Espantaocells... I si poguessis?

ESPANTAOCELLS: Triar...? Si pogués... si pogués triar, seguiria sempre el meu somni.

Toia: Ah... És bo tenir somnis, saps? A voltes, els somnis ens diuen el camí a seguir.

ESPANTAOCELLS: El meu somni...

Toia: Sí...?

ESPANTAOCELLS: El meu somni...

Toia: Digues! Au, no et faci vergonya. Quin és el teu somni?

ESPANTAOCELLS: *(Molt fluixet.)* Volar.

Toia: Com...?

ESPANTAOCELLS: Volar.

Toia: ...?

ESPANTAOCELLS: Sí. Volar, volar, volar...! Quin mal hi ha en això?

Toia: Volar? *(Intenta aguantar-se el riure.)* Això sí que és somiar truites, xicot! Que jo sàpiga, els espantaocells no volen pas.